

ընդարձակ, կ'իստուէր շէնքի մը առաջ, որ հաւանական թէ
հռչակաւոր Մամիկոնեանց Մուշեղի եւ Գայլ Վահանայ բնակութիւն
եղած էր: Անուանի Օձն քաղաքն էր այդ:

Մուշեղի կապերը քակեցին եւ որովհետեւ չէր կրնար քայլել
կ'ապերեն ու ցուրտեն ոտքերը բռնուած լինելուն, դրկեցին զինքը եւ
բերին գեղեցիկ ճարճատող կրակեն հեռու նստեցուցին:
Ամօթապարտ Յայր Սուրբն էլ քաղաքավարաբար իջուցին ջորիեն եւ
առաջնորդեցին նոյն սենեակը, որ փառաւոր էր տաքութեամբ եւ
խոտէ նստարաններով: Բերին առատութեամբ իրենց լեռներուն
դարուոյ հացը, իրենց քարի պէս պանիրը, իրենց պատուական մեղրը
եւ Մեղրագետի ցուրտ ջուրը: Եւ Յովնան դառնալով իւր երկու
հիւրերուն. «Լեռնցուոյ հիւրասիրութիւնը՝ թեպէտ Մամիկոնեան քաջ
իշխանաց պալատին մէջ՝ այսչափ կրնայ լինիլ. մի՛ նայիք մեր
աղքատիկ կերակուրներուն, այլ հաշուեցէք, որ ո՛չ մեր հաւելուածեն
այլ բոլոր ունեցածեն ձեզ կը մեծարենք», կ'ըսէր:

Իսկ Յայր Սուրբը տխուր, բայց տեսնելով թէ զօրաւոր մագիլներու
մէջ էր եւ ազատում չի կար, ակամայ պարտաւորեցաւ զինքը զուարթ
ցոյց տալու: Թշուառական իշխանը միայն խոժոռադեմ տխուր կը
մտածէր. այս հանելուկը, որ իւր գլխուն վրայ կը պտղտէր չէր կարող
կատարեալ մեկնել, միայն երբ ոտքերուն կապած տեղուանքը կը
շօշափէր եւ ուռեցները կը զգար, միտքը կ'ուզար թէ Աշոտ
Արծրունին, որ ինք մատներ էր՝ նոյնպէս ոտքերը ձեռքերը
շղթայներով տեսել էր, որ ընտանեօք այնպէս կապած ուղտերու վրայ
բարձած տարին Բաղդատ: Այն միջոցին խղճմտանքը զիսքը կը
գրգէր, բայց վայրկենին մէկդի կը վարէր այդ մտածութիւնը:

Ակամայ կը նայէր այս սենեակին առաստաղներուն, որ ահագին
գերաններ իրարու յեցեալ լուսամուտ էին կազմել, կը նայէր այդ
եղէգներով բորբոքեալ ճարճատող վառարանին եւ բոցոյն, որ
զանազան ձեւ ու գոյն կառնուր, որ երկայն ժամանակ ամենուն աչքը
եւ ուշադրութիւնը կը գրաւէր, ուշադրութիւն անհաստատ եւ
անկայուն, վատսնզի կայուն միայն իւր մտքին մէջ իւր վիճակին